

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 75/98

Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach prerokoval bez ústneho pojednávania na neverejnom zasadnutí senátu 27. októbra 1999 zloženom z predsedu senátu JUDr. Tibora Šafárika a členov senátu JUDr. Viery Mrázovej a JUDr. Richarda Rapanta prijatý podnet [REDACTED], bytom [REDACTED], zastúpeného JUDr. Annou Mozolíkovou, komerčnou právničkou v Čadci, Ul. slobody 43, vo veci porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 prvej vety Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I (predtým Obvodného súdu Bratislava 1) v konaní sp. zn. 19 C 174/96 a v konaní sp. zn. 19 C 499/96 a takto

r o z h o d o l :

Okresný súd Bratislava I svojím postupom v konaní sp. zn. 19 C 174/96 a v konaní sp. zn. 19 C 499/96 **p o r u š i l** základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upravené v čl. 48 ods. 2 prvej vete Ústavy Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky v Košiciach (ďalej len „ústavný súd“) bol 30. júna 1998 doručený podnet [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] (ďalej len „navrhovateľ“), ktorý na výzvu ústavného súdu navrhovateľ 27. augusta 1998 doplnil a spresnil jeho petit. V podnete uviedol, že Okresný súd Bratislava I porušuje jeho základné právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov v konaní o jeho dvoch žalobách, a to žaloby o neplatné skončenie služobného pomeru (sp. zn. 19 C 174/96) a žaloby na ochranu osobnosti (sp. zn. 19 C 499/96) zaslaných tomuto súdu poštou 18. mája 1995. Napriek opakovaným sťažnostiam adresovaným všeobecným súdom, v ktorých poukazoval na nedostatky a na prietahy v označených konaniach, sa nápravy nedomohol, a preto bol toho názoru, že v oboch konaniach už došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov. Na dôkaz svojich tvrdení priložil k podnetu 31 listín. Navrhol, aby ústavný súd vydal „uznesenie“, v ktorom by Okresný súd Bratislava I zaviazal „ukončiť spor do 31. 12. 1998, aby sa pojednávaní pred týmto súdom zúčastnili všetky osoby uvedené v jeho žalobách, aby im bola uložená pokuta za to, že sa nedostavili včas a bez ospravedlnenia na bývalé pojednávania a aby všeobecný súd rozhodol podľa petitu uvedeného v jeho žalobách“.

Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 75/98-15 z 8. decembra 1998 prijal podnet navrhovateľa v časti namietajúcej zbytočné prietahy v konaní súdov o označených veciach a vo zvyšnej časti ho odmietol pre nepríslušnosť ústavného súdu na prerokovanie vecí.

Splnomocnenie na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom zaslal navrhovateľ na opakované výzvy až 27. septembra 1999. V sprievodnom liste k nemu uviedol, že na ústnom pojednávaní vo veci netrvá.

Ústavný súd podľa § 29 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 38/1993 Z. z.“) vyzval Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“), aby sa vyjadril k podnetu navrhovateľa. Tento vo svojom vyjadrení k namietaným zbytočným prietahom v konaní sp. zn. 19 C 174/96 uviedol, že žaloba v tejto veci bola bývalému Obvodnému súdu Bratislava 1 doručená 22. mája 1995 a „po

vyslovení miestnej nepríslušnosti bol spis odoslaný príslušnému súdu 24. 8. 1995. Dňa 1. 4. 1996 po rozhodnutí Mestského súdu v Bratislave bol spis opätovne doručený tunajšiemu súdu, následne bolo započaté s prípravou pojednávania. Žalobca pred dožiadaným súdom odmietol vypovedať. Následne určené pojednávanie na deň 13. 1. 1997 sa nemohlo uskutočniť, pretože súd nemal vykázané doručenie od jedného zo žalovaných“. Ďalšie pojednávanie sa uskutočnilo vo februári 1997, na ktorom žalobca tiež odmietol vypovedať. Predseda Okresného súdu Bratislava I vo vyjadrení ďalej uviedol, že v období od 10. februára do 11. apríla 1997 bola zákonná sudkyňa práceneschopná a čerpala dovolenku na zotavenie. Po tomto období vytýčený termín pojednávania na 30. jún 1997 bol zrušený, avšak dôvod, pre ktorý sa tak stalo, „vzhľadom k časovému odstupu nie je možné precizovať“.

Okresný súd vo vyjadrení k veci sp. zn. 19 C 499/96 uviedol, že predmetom tohto konania je ukončenie služobného pomeru navrhovateľa a žaloba, na základe ktorej konanie začalo, bola žalobcom pripojená medzi dokladmi priloženými k žalobe o ochranu osobnosti sp. zn. 19 C 174/96, t. j. nachádzala sa v súdnom spise k tejto veci. „Táto skutočnosť sa stala známou až 2. 12. 1996. Po riadnom zapísaní žaloby do súdneho oddelenia 19 C konajúca zákonná sudkyňa začala konať 17. januára 1998, keď spis odstúpila z dôvodu vecnej nepríslušnosti Okresného súdu Bratislava I Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky“. Vo vyjadrení predseda súdu ďalej uviedol, že „po vyjasňovaní vecnej príslušnosti bol spis s konečnou platnosťou uznesením Najvyššieho súdu SR doručený tunajšiemu súdu 20. 1. 1999“. V ten istý deň bol určený termín pojednávania na 31. marec 1999. Z dôvodu nevhodného správania sa žalobcu voči sudkyňi bolo pojednávanie odročené na neurčito, pretože konajúca sudkyňa zvažuje uplatniť námietku svojej zaujatosti.

Záverom svojho vyjadrenia predseda Okresného súdu Bratislava I navrhol, aby ústavný súd rozhodol, že zo strany tohto súdu „nedošlo vo vyššie uvedených konaniach k neodôvodneným prietahom a podnet [REDACTED] zamietol ako neodôvodnený.

V sprievodnom liste k vyjadreniu navrhovateľa Okresný súd Bratislava I oznámil ústavnému súdu, že na ústnom pojednávaní o podnete navrhovateľa netrvá.

II.

Ústavný súd podľa § 31 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. vykonal dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu veci a pri rozhodovaní o podnete navrhovateľa (v konaní pred okresným súdom „žalobca“) vychádzal z obsahu podnetu, k nemu pripojených dôkazných listín, vyjadrenia Okresného súdu Bratislava I a z obsahu súdnych spisov sp. zn. 19 C 174/96 a sp. zn. 19 C 449/96. Pre právny záver uvedený vo výroku rozhodnutia ho viedli najmä skutočnosti uvedené v nasledujúcich častiach rozhodnutia.

Skutkový stav vo veci sp. zn. 19 C 174/96:

Navrhovateľ sa ochrany osobnosti domáhal najskôr na ústavnom súde a po poučení listom k sp. zn. Rvp 146/95 z 10. apríla 1995, že o žalobe na ochranu osobnosti rozhodujú všeobecné sudy, podal ju na príslušnom súde.

Na ústavnom súde navrhovateľ namietal zbytočné prietahy v konaní, ktorého predmetom je práve táto žaloba na ochranu osobnosti s nemajetkovou náhradou. Žaloba smeruje proti Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, Okresnému oddeleniu Policajného zboru Slovenskej republiky v Žiline a Obvodnému súdu Bratislava 1 (od 1. januára 1997 Okresný súd Bratislava I) bola doručená 22. mája 1995. Pre vady bola žaloba zapísaná do registra Nc pod sp. zn. 19 Nc 41/95. Obvodný súd Bratislava 1 prijal uznesenie o svojej nepríslušnosti sp. zn. 19 Nc 41/95 z 13. júna 1995 a po nadobudnutí jeho právoplatnosti ho spolu so súdnym spisom doručil 4. septembra 1995 Obvodnému súdu Bratislava 2.

Obvodný súd Bratislava 2 11. októbra 1995 vyzval žalobcu (v konaní pred ústavným súdom navrhovateľ) na zaplatenie súdneho poplatku. Tento požiadal obvodný súd o oslobodenie od súdneho poplatku z dôvodov upravených v § 4 ods. 1 písm. c) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch. Obvodný súd žiadosti žalobcu nevyhoviel s odôvodnením, že citované ustanovenie zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch nemožno uplatniť v konaní o ochrane osobnosti podľa § 11 a 13 Občianskeho zákonníka vtedy, ak žalobca žiada nemajetkovú náhradu. Upozornil žalobcu, že ak súdny poplatok vo výške 22.000,-Sk nezaplatí, súd konanie zastaví. Žalobca 6. decembra 1995 doručil Obvodnému súdu Bratislava 2 svoje nesúhlasné stanovisko k povinnosti zaplatiť súdny poplatok, pričom opätovne poukázal na ustanovenie § 4 ods. 1 písm. c) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch

s odôvodnením, že „Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, OV PZ v Žiline pri rozväzovaní jeho služobného pomeru nesprávne postupovalo, a že teda ide vlastne o náhradu škody spôsobenej rozhodnutím orgánu štátu“. Súčasne žiadal súd „o riešenie samotného sporu a nie zbytočného oddiaľovania“. Okrem iného však požiadal aj o odpustenie súdneho poplatku, ak súd nebude akceptovať jeho dôvody. S ohľadom na uvedené obvodný súd túto vec vedenú pod sp. zn. 19 Nc 41/96 zapísal 27. decembra 1995 do registra „C“ pod novou sp. zn. 13 C 436/95.

Obvodný súd Bratislava 2 listom doručeným Mestskému súdu v Bratislave 3. januára 1996 ho požiadal o posúdenie miestnej príslušnosti oboch súdov, ktoré sa vecou už zaoberali, lebo nesúhlasil s postúpením tejto veci [REDAKOVANÉ] súdom Bratislava 1. Dôvodom žiadosti o posúdenie miestnej príslušnosti Obvodného súdu Bratislava 2 a Obvodného súdu Bratislava 1 bola skutočnosť, že Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky má dve sídla - jedno v obvode Obvodného súdu Bratislava 2 na Drieňovej ul. č. 22 a druhé v obvode Obvodného súdu Bratislava 1 na Pribinovej ul. č. 2. Mestský súd v Bratislave uznesením č. k. 7 Nc 100/96-19 z 30. januára 1996 rozhodol, že nesúhlas Obvodného súdu Bratislava 2 s postúpením veci je dôvodný. Bol toho názoru, že ak žalobca podal žalobu na Obvodný súd Bratislava 1, „tým založil miestnu príslušnosť tohoto súdu (§ 11 ods. 2 O. s. p.)“.

Súdny spis zn. 13 C 436/99 bol 1. apríla 1996 doručený Obvodnému súdu Bratislava 1 a zapísaný pod sp. zn. 19 C 174/96. Týmto súdom bol žalobca 10. apríla 1996 v súvislosti so žiadosťou o odpustenie súdneho poplatku vyzvaný na preukázanie svojich majetkových pomerov do 3 dní od doručenia výzvy pod hrozbou zastavenia konania vo veci samej. Napriek tomu, že výzvu súdu navrhovateľ splnil, stále sa domnieval, že na prejednanie veci sa vzťahuje § 4 ods. 1 písm. c) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, teda že toto konanie je ex lege od súdneho poplatku oslobodené. Konajúci súd doručil 22. apríla 1996 žalobu [REDAKOVANÉ] o ochranu osobnosti sp. zn. 19 C 174/96 Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky na adresu Drieňova ul. č. 22 spolu s výzvou na vyjadrenie sa k nej. Vyjadrenie Obvodnému súdu Bratislava 1 bolo doručené 3. mája 1996.

K vyjadreniu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zaujal žalobca písomné nesúhlasné stanovisko listom z 15. mája 1996 a žiadal súd o čo najrýchlejšie vytýčenie pojednávania.

Obvodný súd Bratislava 1 doručil 12. augusta 1996 súdny spis sp. zn. 19 C 174/96 Okresnému súdu v Čadci „za účelom podrobného výsluhu navrhovateľa ([REDACTED]), najmä k vyjadreniu odporcu na č. listu 1. 28-30“. Výsluch na tomto súde sa uskutočnil 26. augusta 1996 a vypočutý žalobca v zápisnici uviedol, že „celý rozsah svojej žaloby chce ozrejmiť na pojednávaní uskutočnenom na Obvodnom súde Bratislava 1 a žiadal, aby sa čo najskôr uskutočnilo. Nechcel preto vypovedať pred dožiadaným súdom. Zápisnica z výsluchu bola doručená Obvodnému súdu Bratislava 1 28. augusta. 1996.

Ďalší úkon Obvodný súd Bratislava 1 uskutočnil až 2. decembra 1996, keď konajúca sudkyňa dala pokyn kancelárii súdu, aby „podanie z 22. mája 1995“ zapísala „ako samostatný návrh“. Bola to žaloba o neplatné skončenie služobného pomeru [REDACTED], ktoré súd našiel medzi prílohami k žalobe o ochrane osobnosti s nemajetkovou náhradou. O tejto žalobe Obvodný súd Bratislava 1 rozhoduje v konaní sp. zn. 19 C 499/96 a v ňom navrhovateľ rovnako poukazuje na zbytočné prieskumy v konaní o tomto podnete pred ústavným súdom; o tom v ďalšej časti rozhodnutia.

Pojednávanie vo veci sp. zn. 19 C 174/96 (o žalobe na ochranu osobnosti), ktoré bolo určené na 13. január 1997, sa neuskutočnilo z dôvodu neprítomnosti žalovaného, pretože na pojednávaní sa zistilo, že naň vôbec nebol pozvaný.

Z úradného záznamu zo 14. februára 1997 nachádzajúceho sa v súdnom spise vyplýva, že „z vlastnej iniciatívy sa dostavil právny zástupca odporcu“ (bez bližšieho označenia v zázname), ktorý chcel vedieť, „kto zastupuje odporcu v tomto konaní, nakoľko sa nikto nezúčastňuje pojednávania a predvolania blúdia po celom Ministerstve vnútra SR“. V súvislosti s touto skutočnosťou dal dozorujúci sudca pokyn, aby bol úradný záznam predložený vo veci konajúcej sudkyňi na ďalší postup.

Druhé pojednávanie, ktoré viedla zastupujúca sudkyňa (z dôvodu čerpania dlhodobej dovolenky pôvodne konajúcej sudkyne), vo veci sp. zn. 19 Co 174/96 sa uskutočnilo 17. februára 1997. Predvolanie naň bolo žalovanému v 1. rade, t. j. Ministerstvu vnútra SR, doručené opäť na adresu Drieňova ul. č. 22, Bratislava, a nie

na Pribinovu ul. č. 2, Bratislava, kde je sídlo Ministerstva vnútra Slovenskej republiky patriace do súdneho obvodu Bratislava I, a preto sa tento na pojednávanie nedostavil. Rovnako sa nedostavil ani odporca v 2. rade. Súd vypočul žalobcu ku skutočnostiam týkajúcim sa jeho majetkových pomerov a rozhodol podľa § 138 ods. 1 O. s. p. o jeho oslobodení od zaplatenia súdneho poplatku. Žalobca (v konaní pred ústavným súdom navrhovateľ) na pojednávaní k prejednávanej veci uviedol, že „ak tu nie je druhá strana prítomná, nemá zmysel, aby som vypovedal“; z rovnakého dôvodu nevypovedal ani na Okresnom súde v Čadci. Na pojednávaní oznámil súdu, že doplní ešte písomné dôkazy ohľadne výšky ujmy, ktorá mu bola spôsobená odporcami, uvedie mená a adresy ďalších svedkov a predloží ďalšie listiny na dôkaz svojich tvrdení v žalobe. Tretí termín pojednávania určil súd na 30. jún 1997, pričom doručenie predvolania všetkým účastníkom (na správne adresy) bolo včas vykázané (30. apríla až 6. mája 1997). Vo veci konajúca sudkyňa bez odôvodnenia tento termín pred pojednávaním zrušila a nový termín tretieho pojednávania určila na 22. september 1997.

Ústne pojednávanie vo veci 19 Co 174/96 sa uskutočnilo v treťom termíne (22. septembra 1997) za prítomnosti všetkých účastníkov. Žalobca trval na svojej žalobe z 22. mája 1995, pričom upresnil petit v tom smere, akú formu by mala mať nepeňažná (nemajetková) náhrada a aká by mala byť výška peňažnej (majetkovej) náhrady. Žalovaní zhodne trvali na svojom stanovisku k veci z 2. mája 1996 a boli toho názoru, že treba vyčkať na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky týkajúce sa žaloby o neplatné skončenie služobného pomeru žalobcu, na pojednávanie vo veci, ktorej vraj dosiaľ nedostali žiadne predvolanie (súdny spis zn. 19 Co 499/96 sa v tomto čase ešte nachádzal na označenom súde). Žalovaný v 2. rade (Okresné veliteľstvo PZ v Žiline) namietal tiež nedostatok svojej procesnej legitímácie vo veci vedenej na Najvyššom súde SR. Obvodný súd Bratislava I konanie prerušil a konajúca sudkyňa dala uložiť spis na lehotu 30 dní, v ktorej by mali byť predložené dôkazy navrhovateľa. Dozorujúci sudca obvodného súdu dal 30. novembra 1997 písomný pokyn občianskoprávnej kancelárii, aby bol spis predložený konajúcej sudkyňi na „vypracovanie a dokončenie uznesenia o prerušení konania“. Sudkyňa po splnení pokynu dozorujúceho sudcu dala 1. decembra 1997 občianskoprávnej kancelárii súdu (ďalej len „kancelária“) písomný pokyn, aby jej bol

súdny spis predložený až po 1. auguste 1998. Napriek tomu 16. marca 1998 dala písomný pokyn kancelárii, aby bol spis uložený na lehotu 3 mesiacov. Na základe ďalšieho pokynu sudkyne z 30. júna 1998 kancelária okresného súdu vyzvala žalobcu, aby jej oznámil, „či je ukončená vec na NS SR ohľadne ukončenia pracovného sporu“. Žalobca 16. júna 1998 doručil obvodnému súdu list, v ktorom uviedol, že do „dnešného dňa nevie, že jeho žaloba o ukončenie služobného pomeru sa nachádza na Najvyššom súde SR“, lebo o jej odstúpení na tento súd dosiaľ nedostal od obvodného súdu žiadnu správu. V tomto liste informoval okresný súd o tom, že sa 13. mája 1998 obrátil na Najvyšší súd SR, a namietal „celkový prieťah podaných žalôb“. Napriek tomu, že podľa oznámenia najvyššieho súdu bola vec postúpená konajúcemu súdu, nedostal naň žiadnu odpoveď, a preto žiadal konajúcu sudkyňu o skončenie prieťahov v konaní o oboch podaných žalobách a o riadne informovanie o priebehu konania. Ústavný súd zistil, že ani v jednom z označených súdnych spisov sa listinné dôkazy o tejto sťažnosti a o spôsobe jej vybavenia nenachádzajú. Tieto boli pripojené k podnetu navrhovateľa, a preto ich existenciu nespochybnil, čo vyplýva aj z uznesenia č. k. I. ÚS 75/98-15 z 8. decembra 1998. Na základe tohoto listu navrhovateľa okresný súd vyzval zástupkyňu odporcu v 2. rade, aby súdu „obratom oznámila, pod akým číslom konania prebieha spor na Najvyššom súde SR ohľadom ukončenia pracovného pomeru navrhovateľa“. Táto výzva bola kanceláriou vypravená 28. júla 1998, avšak zaslaná na adresu odporcu v 1. rade, a preto sa aj vrátila obvodnému súdu 6. augusta 1998 s poznámkou, že personálne oddelenie Ministerstva vnútra SR (odporca v 1. rade) takúto osobu neviduje.

Predsedyňa senátu sa potom sama listom z 21. septembra 1998 obrátila na najvyšší súd, aby jej oznámil, pod akým číslom konania prebieha na tomto súde spor o ukončenie skúšobného pomeru (zrejma technická chyba – išlo o služobný pomer; pozn. ústavného súdu) navrhovateľa [REDAKOVANÉ] proti odporcovi - Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky.

Na žiadosť ústavného súdu mu bol v zmysle ustanovenia § 29 ods. 5 zákona č. 38/1993 Z. z. 21. decembra 1998 doručený súdny spis vo veci 19 C 174/96 s tým, že súdny spis 19 C 499/96 týkajúci sa neplatnosti skončenia služobného pomeru navrhovateľa je od 22. októbra 1998 na Najvyššom súde SR.

Súdny spis 19 C 174/96 s ohľadom na neprehľadnosť postupu konajúceho súdu a z toho vyplývajúcu potrebu zvýšenej pozornosti pri jeho preštudovaní i zabezpečení si niektorých podkladov potrebných na rozhodnutie o podnete navrhovateľa, čo treba chápať ako faktickú zložitosť veci, bol vrátený Okresnému súdu Bratislava I v apríli 1999.

Skutkový stav vo veci sp. zn. 19 C 499/96:

Predmetom konania je žaloba o neplatnosť skončenia služobného pomeru navrhovateľa a návrh na doplatenie jednej tretiny výšky odchodného. Odporcami vo veci sú tie isté subjekty ako v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 174/96 a rozhoduje o nej ten istý súd, t. j. Okresný súd Bratislava I.

Žaloba bola doručená Obvodnému súdu Bratislava I (teraz Okresný súd Bratislava I) spolu so žalobou o ochranu osobnosti s nemajetkovou náhradou 22. mája 1995 a ako vyplýva zo záznamu v súdnom spise 19 C 174/96, bol v tomto spise „návrh založený omylom“ a „vedený ako prílohy navrhovateľa, resp. duplikáty návrhu“. Na samostatné konanie bola vec vylúčená 2. decembra 1996 rozhodnutím sudkyne konajúcej vo veci sp. zn. 19 C 174/96 a na jej príkaz zapísaná mimo poradia do registra 19 C Obvodného súdu Bratislava I pod sp. zn. 19 C 499/96.

Okresný súd Bratislava (od 1. januára 1997 právny nástupca Obvodného súdu Bratislava I) postúpil 21. januára 1997 súdny spis Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky podľa § 246 ods. 2 písm. c) O. s. p., keďže konajúca sudkyňa bola toho názoru, že na preskúmanie rozhodnutia ministra vnútra Slovenskej republiky, na základe ktorého bol navrhovateľ prepustený zo služobného pomeru, je príslušný tento súd. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) 4. marca 1997 vrátil spis okresnému súdu ako predčasne predložený s poučením, že vo veci je potrebné podľa ustanovenia § 250 O. s. p. vysloviť nepríslušnosť okresného súdu a až po jeho právoplatnosti postúpiť vec súdu príslušnému.

Medzitým bola vec 9. apríla 1997 na čas zastupovania pridelená inej sudkyňi.

Okresný súd Bratislava I uznesením č. k. 19 C 449/96-9 z 18. apríla 1997 vyslovil svoju nepríslušnosť z dôvodu predmetu sporu (§ 246 ods. 2 O. s. p.). V odôvodnení uznesenia uviedol, že žaloba [REDAKOVANÉ] bola vlastne „návrhom na preskúmanie rozhodnutia MV SR ohľadne svojho pracovného hodnotenia, ktoré bolo

vydané jeho zamestnávateľom OV PZ SR Žilina. Zároveň žiadal o preskúmanie rozhodnutia tých istých orgánov o prepustení zo služobného pomeru“.

Označené uznesenie Okresného súdu Bratislava I bolo po nadobudnutí právoplatnosti spolu so súdnym spisom doručené najvyššiemu súdu 6. júla 1997 (na prezentačnej pečiatke je omylom uvedený rok 1998). Najvyšší súd 14. júla 1997 vrátil spis opäť ako nesprávne a predčasne predložený s odôvodnením, že skôr ako súd začne skúmať vecnú príslušnosť, musí mu byť z návrhu jasné, čoho sa žalobca domáha. „Podľa petitu žaloby sa domáha povinnosti žalovaného vydať rozkaz, aby služobný pomer žalobcu bol ukončený uvoľnením podľa jeho žiadosti. Podľa § 247 O. s. p. súd preskúma na návrh žalobcu už vydané rozhodnutie, ale nemá kompetenciu tam, kde takéto rozhodnutie nebolo vydané“. Ako ďalej uviedol, „až po odstránení väd žaloby (skutkovo je nezrozumiteľná) a oprave petitu žaloby by podľa okolností mohol obvodný súd postupovať podľa § 104a O. s. p.“. Podľa názoru najvyššieho súdu v tomto štádiu konania jeho „príslušnosť nie je daná“.

Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) 27. novembra 1997 doručil žalobcovi (v konaní pred ústavným súdom navrhovateľ) výzvu na odstránenie väd žaloby do 14 dní od jej doručenia z dôvodov jej nezrozumiteľnosti a upresnenia (opravenia) petitu žaloby.

Žalobca vo vyjadrení k výzve doručenej okresnému súdu 5. decembra 1997 uviedol, že „vyrozumenie“ o stave veci čakal od najvyššieho súdu, lebo bol informovaný o tom, že mu bola postúpená. Vo výzve okresného súdu na odstránenie väd žaloby videl „úmysel v danej žalobe vec naďalej priesťahovať, a to od dňa, ako bola žaloba podaná na Okresný súd Bratislava I dňa 22. 5. 1995“. Bol toho názoru, že „žaloba je veľmi zrozumiteľná“, ďalej žiadal, aby súd rozhodol vo veci jeho uvoľnenia v jeho prospech na základe „včas“ podanej písomnej žiadosti, a nie na základe prepustenia, „čo bolo úmyselne vykonštruované vtedy OV PZ SR Žilina a jeho nadriadeným rezortom MV SR“. Vyzýval súd, aby „vo veci čo najskôr konal“, lebo podľa jeho názoru „je už dosť dlhá doba od 22. 5. 1995 a konanie mohlo už byť dávno ukončené, pokiaľ by nebol úmysel, ako celú vec zastaviť“ v jeho neprospech.

Okresný súd na vyjadrenie žalobcu odpovedal opätovnou výzvou z 9. marca 1998 (v zmysle obsahu prvej) s poučením o zastavení konania podľa § 43 ods. 2 O. s. p.. Žalobca listom z 25. marca 1998 doplnil (opravil) návrh svojej

pôvodnej žaloby doručenej okresnému súdu 22. mája 1995 a priložil k nemu prílohy v rozsahu 52 strán. Konajúca sudkyňa 23. apríla 1998 dala príkaz kancelárii doručiť upravený návrh žalobcu žalovanému a tiež „spis postúpiť NS SR, Bratislava, Župné nám. č. 13, po odstránení väd žaloby podľa úpravy č. 1. 11.“ (vypravené kanceláriou okresného súdu 5. mája 1998). Najvyšší súd súdny spis 29. septembra 1998 opätovne vrátil okresnému súdu so stanoviskom, že „po odstránení väd žaloby a precizovaní petitu“ bolo zákonnou povinnosťou súdu tento petit znovu posúdiť z hľadiska vlastnej príslušnosti a v prípade jej nedostatku postúpiť vec zákonom ustanoveným spôsobom príslušnému súdu. V závere listu uviedol, že „najvyšší súd nie je príslušný na prejednanie veci, keďže nejde podľa opravenej žaloby na č. 1. 17 o preskúmanie rozhodnutia, ale ide o určovací žalobu podľa § 80 písm. c) O. s. p., na čo je príslušný okresný súd“, a upozornil na „neodôvodnené priet'ahy v konaní !!!“.

V predmetnej veci konajúca sudkyňa Okresného súdu Bratislava I listom z 22. októbra 1998 adresovanom predsedovi najvyššieho súdu vyslovila nesúhlas s postúpením veci na Okresný súd Bratislava I a predložila „spis na rozhodnutie o vecnej príslušnosti v právnej veci účastníkov konania [REDAKOVANÉ] c/a Ministerstvo vnútra a spol. o ukončenie pracovného pomeru“.

Najvyšší súd prijal uznesenie č. k. SŽ129/98-56 z 21. decembra 1998 o určení príslušnosti Okresného súdu Bratislava I na prejednanie veci.

Okresný súd Bratislava I vytýčil prvé pojednávanie vo veci sp. zn. 19 C 499/96 na 31. marec 1999 (doručenie všetkým účastníkom vrátane prísediacich vykázané v prvých dňoch februára 1999). Pojednávanie sa uskutočnilo, prítomný nebol len zástupca Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (odporca v 1. rade). Na tomto pojednávaní žalobca (v konaní pred ústavným súdom navrhovateľ) uplatnil námietku zaujatosti proti konajúcej sudkyňi, v dôsledku čoho bolo prijaté uznesenie o odročení na neurčito „s tým, že ak súd nebude zaujatý, vytýči sa pojednávanie s týmto senátom. Odporca bude volaný na pojednávanie písomne“.

Ústavný súd po tomto úkone ďalšie konanie okresného súdu nezistil.

III.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov súdom alebo iným orgánom (čl. 48 ods. 2 prvá veta ústavy v spojení s čl. 46 ods. 1 ústavy) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorom sa nachádza osoba (účastník konania pred súdom alebo iným orgánom) domáhajúca sa rozhodnutia. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom orgáne sa právna neistota neodstráni, ale k vytvoreniu želaného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, prípadne až vykonaním práva, o ktorom bolo takto rozhodnuté, ak výkon rozhodnutia bol súdom (exekútorom) nariadený. Obsah základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov sa teda nevyčerpáva len rozsahom (procesných) úkonov vykonaných súdom (iným orgánom), ktorý je oprávnený o veci rozhodnúť. Tieto úkony treba vykonať včas a na takej odbornej úrovni, aby napomohli spravodlivému procesu a rozhodnutiu vo veci samej.

Jedným z kritérií, ktoré ústavný súd posudzuje pri rozhodovaní o porušení základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, je kritérium ochrany tohto základného práva účastníka v konaní pred všeobecnými súdmi, prípadne inými orgánmi. Občiansky súdny poriadok i Správny poriadok upravujú právo účastníka konania dožadovať sa nápravy v prípadoch, ak tieto orgány neuskutočňujú konanie rýchle a účinne.

Zákon č. 336/1991 Zb. o súdoch a sudcoch umožňuje podať sťažnosť na orgány štátnej správy súdov a podrobnosti o nich, ako aj postup pri ich vybavovaní upravuje osobitný zákon, ktorým je zákon Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o štátnej správe súdov. Účelom práva podať sťažnosť na priet'ahy v konaní je poskytnutie možnosti súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov. Ústavný súd zásadne skúma, či sa navrhovateľ účinne domáhal ochrany tohto základného práva v konaní pred všeobecnými súdmi prostriedkami, ktoré sú mu dostupné, a tým je aj spomínaná sťažnosť (I. ÚS 47/96, I. ÚS 1/97, I. ÚS 49/98, I. ÚS 33/99).

Navrhovateľ uplatnil svoje právo upravené v § 6 ods. 1 zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch v spojení s § 17 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov).

V zmysle citovaného zákona podal navrhovateľ 4. novembra 1996 sťažnosť adresovanú ministrovi spravodlivosti a namietal v nej „veľmi zdĺhavý postup súdnictva“ s poukázaním na to, že obe žaloby, ktoré adresoval na Obvodný súd Bratislava 1 „rok chodili ... zo súdu na súd“. Zdôraznil, že iba v mesiaci máj 1996 mu bolo prostredníctvom Obvodného súdu Bratislava 1 (po rozhodnutí Mestského súdu v Bratislave príslušným na rozhodovanie o oboch žalobách) doručené vyjadrenie Ministerstva vnútra SR k jeho žalobám, ku ktorým zaujal písomné stanovisko, a v mesiaci september sa dostavil na dožiadaný Okresný súd v Čadci, kde bol vypočutý ohľadne tých skutočností, ktoré žiadal Obvodný súd Bratislava 1. Do zápisnice z výsluchu 26. augusta 1996 uviedol, že chce „čím skôr vypovedať na hlavnom pojednávaní za účasti všetkých zainteresovaných osôb v tomto spore“. Poukázal na to, že odo dňa výsluchu uplynuli dva mesiace a hlavné pojednávanie sa stále nekoná. Ústavný súd zistil, že zápisnica z výsluchu bola Obvodnému súdu Bratislava 1 doručená už 28. augusta 1996. Podpredseda Okresného súdu Bratislava I (od 22. novembra 1996 oprávnený rozhodovať o sťažnostiach podľa zákona č. 80/1992 Zb. o štátnej správe súdov; čl. II v spojení s čl. V zákona č. 328/1996 Z. z.), ktorému bola sťažnosť postúpená na priame vybavenie, v liste z 9. decembra 1996 uviedol, že vo veci sp. zn. 19 C 174/96 „nezistil prieťahy“, lebo od 1. apríla 1996, kedy mu bol spis doručený z Obvodného súdu Bratislava 2, „súd vykonával prípravu konania a v súčasnosti je vo veci určený termín pojednávania na 13. 1. 1997“. Pokiaľ išlo o žalobu týkajúcu sa neplatnosti skončenia služobného pomeru, informoval sťažovateľa o zistení, že v priebehu 49. týždňa tohoto roku bol tento návrh vylúčený na samostatné konanie a na tunajšom súde je vedený pod sp. zn. 19 C 499/96“. Vzhľadom na uvedené hodnotil sťažnosť „ako nedôvodnú“. Sťažovateľovi záverom vyjadrenia k sťažnosti pripomenul, že ako účastník konania pred dožiadaným súdom už v auguste odmietol vypovedať a požadoval osobnú účasť pred konajúcim súdom. Sťažovateľ (v konaní pred ústavným súdom navrhovateľ) nesúhlasil s takýmto prešetrením svojej sťažnosti, a preto sa listom z 18. decembra 1996 obrátil na Mestský súd v Bratislave. Domnieval sa, že zbytočné prieťahy v konaní, a to pod sp. zn. 19 C 174/96, sú najmä pre jeho neodôvodnené vypočúvanie dožiadaným súdom, keď tak mohol urobiť súd príslušný na konanie vo veci na hlavnom pojednávaní. Prvé pojednávanie príslušného súdu určené na 13. január 1997, o ktorom mal byť

podľa podpredsedu Okresného súdu Bratislava I riadne písomne informovaný, sťažovateľ spochybnil ako konanie vo veci samej. Z listiny, ktorá mu bola v tomto smere doručená, vyplýva, že nejde o predvolanie, ale o upovedomenie (slovo Predvolanie je prepísané písmenami „x“) s pripísanou poznámkou, že jeho účasť nie je nutná. V predtlačenom texte súdom použitého tlačiva je však uvedené, že súd pokladá za potrebné vypočítať ho a bezdôvodné neustanovenie sa na pojednávanie oprávňuje súd uložiť mu úhradu trov alebo pokutu. V čísle, pod ktorým je vzor tohoto tlačiva vedený, t. j. 150140, je číslica „4“ prečiarknutá (pozn. ústavného súdu).

Pokiaľ išlo o konanie vo veci sp. zn. 19 C 499/96, považoval sťažovateľ akceptáciu tejto veci súdom ako samostatnej žaloby s vylúčením na samostatné konanie za neúmerne dlhé, keď sa tak stalo až v 49. týždni roku 1996 a žaloba bola Obvodnému súdu Bratislava I doručená 22. mája 1995.

Krajský súd v Bratislave prešetril spôsob vybavenia sťažnosti navrhovateľa a listom z 27. januára 1997 ho informoval, že „vo veci sp. zn. 19 C 174/96 k subjektívnym prieťahom nedošlo“. Ako dôvody uviedol najmä povinnosť konajúceho súdu ex offio pred začatím konania vo veci samej skúmať svoju miestnu príslušnosť, o ktorej sa rozhodovalo od 13. júna 1995 (uznesenie Obvodného súdu Bratislava sp. zn. Nc 41/95 z 13. júna 1995) do 30. januára 1996 (uznesenie mestského súdu č. k. 7 Nc 100/96-19 z 30. januára 1996); 1. apríla 1996 bol súdny spis doručený Obvodnému súdu Bratislava I. Ďalej krajský súd poukázal na to, že 9. apríla 1996 bola sťažovateľovi ako žalobcovi doručená výzva na zaplatenie súdneho poplatku z návrhu, ďalej si okresný súd v období od 1. apríla 1996 podľa § 114 O. s. p. zadovážil vyjadrenie odporcu, ktoré mu (žalobcovi) doručil. Súd posudzoval jeho (žalobcove) majetkové pomery pre odpustenie súdneho poplatku podľa § 138 ods. 1 O. s. p. a 6. augusta 1998 zaslal spis Okresnému súdu v Čadci, aby „Vás podrobne vypočul ako dožiadaný súd k návrhu, tak k vyjadreniu odporcu“.

Predvolanie (príp. upovedomenie) na prvé pojednávanie určené na 13. január 1997, ktoré sťažovateľ označil ako zmätočné, došlo podľa stanoviska predsedníčky Krajského súdu v Bratislave len v jeho prípade k „pochybeniu“. Určenie termínu prvého pojednávania až na január 1997 ospravedlňovala predsedníčka krajského súdu tým, že „v oddelení 19 C je vysoký nápad vecí a sudkyňa v tom čase zastupovala aj svoju kolegyňu“. Akceptovala, že sa napriek tomu dostavil na pojednávanie. To, že

došlo k odročeniu tohoto pojednávania, bolo podľa nej „z dôležitého dôvodu, keď odporca v prvom rade nemal doručené predvolanie na pojednávanie vykázané (k tomu však došlo z dôvodu nesprávneho uvedenia termínu pojednávania, a to 13. februára 1996, hoci bol určený na 13. január 1997).

Sťažnosť smerujúcu ku konaniu vo veci sp. zn. 19 C 499/96 nepovažovala predsedníčka krajského súdu za opodstatnenú preto, že návrh vylúčený na samostatné konanie 2. decembra 1996 bol 17. januára 1997 postúpený Najvyššiemu súdu SR podľa ustanovenia § 246 ods. 2 písm. a) O. s. p., o čom bol sťažovateľ upovedomený. Konštatovala, že pán podpredseda Okresného súdu Bratislava I ho vo svojej odpovedi informoval objektívne a pravdivo.

Pri hodnotení postupu obvodného súdu v konaní sp. zn. 19 C 174/96 i v konaní sp. zn. 19 C 499/96 v súvislosti s namietaným porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov ústavný súd vzal do úvahy tie ustanovenia O. s. p., ktoré upravujú rýchlu a účinnú ochranu práv, o ktorých súd rozhoduje (§ 6), povinnosti predsedu senátu, ak je podanie nesprávne alebo neúplné (§ 43 ods. 1), postup súdu, bez ďalších návrhov účastníkov aj pri ich neúčasti na pojednávaní (§ 101 ods. 1 a 2), povinnosti predsedu senátu, aby vec bola rozhodnutá pokiaľ možno na jedinom pojednávaní (§ 114 ods. 1) a dôvody možného odročenia pojednávania (§ 119 ods. 1). Z týchto ustanovení vyplýva, že prípravu pojednávania treba chápať ako všetku činnosť súdu od začatia konania vrátane štúdia spisu, odbornej prípravy na riešenie veci, odstraňovania nedostatkov návrhu (žaloby) a posúdenia (zváženia) opatrení, ktoré vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu bude nutné a účelné vykonať pred nariadením pojednávania.

1. Vo veci sp. zn. 19 C 174/96 (žaloba o ochranu osobnosti s nemajetkovou náhradou) bolo rozhodované o príslušnosti súdov prvého stupňa. Obvodný súd Bratislava 1 vyslovil svoju nepríslušnosť uznesením sp. zn. 19 Nc 41/95 z 13. júna 1995 a vec postúpil 20. júla 1995 Obvodnému súdu Bratislava 1. Uznesenie o svojej nepríslušnosti doručil 14. júla 1995 Obvodný súd Bratislava 1 aj odporcovi v 1. rade (Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky), tento však vôbec nevedel o tom, že sa proti nemu vedie súdne konanie, a preto žiadal listom z 21. júla 1995 o zaslanie žaloby [REDAKOVANÉ] oba obvodné sudy, lebo nevedel, na ktorom z nich sa spis nachádza. Z uvedeného je zrejmé, že Obvodný súd Bratislava 1 z hľadiska rýchlosti

konania o veci nepostupoval podľa § 6 O. s. p., ktorý mu ukladá povinnosť bez meškania doručiť žalobu žalovanému. Ak má žaloba odstrániteľné vady (tak ju posúdil Obvodný súd Bratislava 1, teda aj zaradil najskôr do registra neúplných žalôb – register Nc), je príslušný súd povinný čo najskôr vyzvať žalobcu, aby vady žaloby v určenej lehote odstránil. Obvodný súd Bratislava 1 takúto výzvu žalobcovi nikdy nedoručil, ale ani Obvodný súd Bratislava 2, ktorý po postúpení mu veci 4. septembra 1995 vyzval 6. októbra 1995 žalobcu na zaplatenie súdneho poplatku vo výške 20.000,- Sk. Po tom, čo sa žalobca žiadosťou z 24. októbra 1995 domáhal odpustenia súdneho poplatku pre nemajetnosť a žiadal súd „o riešenie sporu samotného, a nie zbytočného oddialovania“, dal Obvodný súd Bratislava 2 27. decembra 1995 zapísať žalobu (z 22. mája 1995) bez ďalšieho do registra úplných žalôb pod sp. zn. 13 C 436/95. Z obsahu žaloby ani spisu nie je zrejmé, prečo došlo k zápisu žaloby do registra úplných (bezvadných) žalôb až po siedmich mesiacoch po jej doručení súdu.

Obvodný súd Bratislava 2 však nesúhlasil so svojou (miestnou) príslušnosťou konať o predmetnej veci, preto ani od októbra 1995 nezisťoval majetkové pomery žalobcu pre prípadné odpustenie platenia súdneho poplatku, ale 3. januára 1996 sa obrátil so žiadosťou na Mestský súd v Bratislave o posúdenie miestnej príslušnosti oboch dosiaľ konajúcich súdov. Mestský súd v Bratislave, ako vyplýva zo súdneho spisu, do mesiaca rozhodol a v uznesení č. k. 7 Nc 100/96-19 z 30. januára 1996 konštatoval, že nesúhlas Obvodného súdu Bratislava 2 je dôvodný; uznesenie bolo Obvodnému súdu Bratislava 1 doručené 13. februára 1996. Obvodný súd Bratislava 2 doručil uznesenie o určení príslušného súdu na konanie vo veci začiatkom marca (od 6. do 13. 3. 96) všetkým účastníkom konania. Príslušnému súdu (Obvodnému súdu Bratislava 1) bol súdny spis vedený na Obvodnom súde Bratislava 2 pod sp. zn. 13 C 436/92 doručený 1. apríla 1996 a zapísaný bol mimo poradia podaní do registra 19 C pod sp. zn. 19 C 174/96. Aj keď ku konaniu vo veci samej nedošlo ďalšie dva mesiace (od 3. januára do 1. apríla 1996), nemožno túto dobu samú o sebe chápať ako oddialenie (prieťahy) zbytočné, pretože vyriešenie miestnej príslušnosti súdu, ktorý má o veci rozhodovať, je jednou z odstrániteľných väd konania, ktorú súd skúma ešte pred začatím rozhodovania o veci samej.

Prvým úkonom Obvodného súdu Bratislava 1, po opätovnom vrátení veci sp. zn. 19 C 174/96 na konanie pred ním (1. apríla 1996) nadväzoval na riešenie otázky zaplatenia súdneho poplatku žalobcu, bola výzva z 10. apríla 1996 na preukázanie majetkových pomerov v lehote 3 dní pod hrozbou zastavenia konania vo veci samej. Žaloba [REDAKOVANÉ] bola odporcom v 1. a 2. rade doručená až 22. apríla 1996, teda po jedenástich mesiacoch od jej podania na súde (v konečnom dôsledku aj na súde miestne príslušnom na konanie vo veci), hoci nič nebránilo tomu, aby bola doručená na vyjadrenie skôr, najmä po jej zapísaní do registra úplných žalôb, takémuto postupu súdu nebránilo ani rozhodovanie o miestnej príslušnosti obvodných súdov. Tým sa stalo, že konajúce sudy zabezpečili vyjadrenie k žalobe doručenej 22. mája 1995 jednému z nich (Obvodnému súdu Bratislava 1) až 3. mája 1996, a preto v konečnom dôsledku nekonali dostatočne rýchle a nezabezpečovali podklady tak, aby mohli rozhodnúť už na prvom pojednávaní po rozhodnutí o miestnej príslušnosti Obvodného súdu Bratislava 1. Tento súd ani po vyjadrení a žiadosti žalovaného, aby „čo najskôr začal konať“ a „aby čo najrýchlejšie vytýčil pojednávanie“ (17. mája 1996), nezačal o veci rozhodovať, ale dal pokyn kancelárii, aby mu spis bol predložený až po 1. auguste 1996, pričom 12. augusta 1996 doručil súdny spis v predmetnej veci Okresnému súdu v Čadci „za účelom podrobného výsluchu navrhovateľa, najmä k vyjadreniu na č. l. 28 – 33“. Žalobca sa na dožiadaný súd dostavil skôr (26. 8. 1996), ako bol určený termín výsluchu (2. 9. 1996), a do zápisnice uviedol, že celý rozsah jeho žaloby chce ozrejmiť na pojednávaní uskutočnenom na Obvodnom súde Bratislava 1, a opäť žiadal, aby sa čo najskôr uskutočnilo. Nechcel preto vypovedať pred dožiadaným súdom.

Ústavný súd konštatuje, že ak mal konajúci súd pochybnosti o niektorých tvrdeniach žalobcu uvedených v žalobe na ochranu osobnosti s nemajetkovou náhradou, nič mu nebránilo, aby ho ohľadne týchto skutočností vypočul už v čase po podaní žaloby (20. mája 1995), prípadne ho požiadal o odstránenie jej vád (ak takúto povahu mali). Okresný súd v Čadci zápisnicu z 26. augusta 1996 doručil Obvodnému súdu Bratislava 1 už 28. augusta 1996, ktorý ale termín 1. pojednávania určil až na 13. január 1997, keď medzitým dal pokyn na zapísanie (v spise 19 C 174/96 nájdenej) ďalšej žaloby, a to žaloby o neplatné skončenie služobného pomeru (sp. zn. 19 C 499/96); táto je predmetom posúdenia zbytočných prierahov v konaní o nej

v ďalšej časti rozhodnutia. Na prvom pojednávaní konajúci sudca zistil, že žalovaný v 1. rade (Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky) sa nedostavil, pretože nebol súdom vôbec pozvaný na termín pojednávania 13. januára 1997, ale nesprávne na 13. február 1997.

Tieto nedostatky v postupe Okresného súdu Bratislava I spôsobili, že konanie o žalobe na ochranu osobnosti s nemajetkovou náhradou neskončilo najneskôr do jedného roka od podania žaloby na súde tak, ako to upravuje § 200i ods. 4 O. s. p. v znení neskorších predpisov.

Ústavný súd konštatuje, že pokiaľ ide o ďalšie kritérium pre posúdenie zbytočných prietahov v konaní, ktorým je zložitnosť prejednávanej veci, konanie o žalobe navrhovateľa na ochranu jeho osobnosti za takéto nemožno považovať, naviac ak sám navrhovateľ sa aktívne podieľal na sprehľadnení skutkových okolností týkajúcich sa veci. Sám svojím konaním nesťažoval konanie okresného súdu, a to ani tým, že odmietol vypovedať pred súdom dožiadaným (v podstate na skutočnosti uvedené v jeho žalobe), ale naopak žiadal, aby bol vypočutý za prítomnosti žalovaných príslušným súdom so sídlom v Bratislave.

2. Vo veci sp. zn. 19 C 499/96 (žaloba o nesplatnosť skončenia služobného pomeru) ústavný súd konštatuje, že skutočnosť o jej „nájdení“ až 2. decembra 1996, t. j. po jeden a pol roku, v inom súdnom spise týkajúcom sa žaloby, s ktorou boli spoločne doručené 22. mája 1995, svedčí o nedostatočnej príprave Okresného súdu Bratislava I na pojednávanie a s ním súvisiaceho štúdia – žaloby a prípadných príloh k nej, čo vyplýva najmä z § 114 ods. 1 O. s. p.

V súvislosti s riešením otázky vecnej príslušnosti súdu na návrh okresného súdu na konanie o tejto veci bol Okresný súd Bratislava I Najvyšším súdom Slovenskej republiky viackrát poučovaný, ako postupovať pri jej posudzovaní s ohľadom na predmet sporu. Neakceptovaním týchto poučení došlo k neodôvodneným, teda zbytočným prietahom v konaní vo veci samej; to konštatoval aj Najvyšší súd vo svojom stanovisku z 29. septembra 1998. Ani s posledným konštatovaním Najvyššieho súdu SR (list z 29. septembra 1998), že ide o určovaciu žalobu [REDAKOVANÉ] o neplatné skončenie služobného pomeru a na konanie o nej je príslušný Okresný súd Bratislava I, tento súd nesúhlasil a požiadal (listom z 22. októbra 1998) predsedu Najvyššieho súdu, aby on rozhodol o vecnej

navrhovateľ mohol domnievať, že je „zrozumiteľná“, teda úplná, keďže bola ihneď prednostne zapísaná do registra úplných žalôb 19 C.

S ohľadom na zistený skutkový stav v konaní o veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 19 C 174/96 a pod sp. zn. 19 C 499/96 ústavný súd konštatoval, že postupom označeného súdu právo navrhovateľa () na prerokovanie týchto vecí bez zbytočných prieťahov bolo porušené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Košiciach 27. októbra 1999

JUDr. Tibor Šafárik
predseda senátu